

הפרשה

ו"ל ע"י מרכז חסידי בוסטון כארה"ק רוח' הויז'ן 15 ירושלים - בנטיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מערכת 'חסידות'
רת' רוזין 15 הר-נוף י-ם
להענות והארות באימייל:
BOSTON166@GMAIL.COM

פרשת ויקרא

בעין הפרשה

מרתור תורתו השבועית של אדמו"ר שליט"א

ה שבוע אנו קוראים את פרשת ויקרא. החל מראש חדש ניסן נהגו בהרבה קהילות לקראו כל יום פרשת הנשאים, העוסק בעניין חנוכת המשכן והקמתו שהיה מראש חדש חדש ניסן ועד יב בניסן. לפי מנהיגינו הקרייה ביום הראשון פותחת בברכת כהנים, ומסיימת בנשיא שבת יהודה. ובכל يوم קוראים עוד נשיא, ב"ג בניסן קוראים את פרשת בעלותך את הנורות. מאחר שעומדים אנו לפני חג הפסח, ננסה לקשר את חג הפסח עם כל הנ"ל. בפרשת ויקרא נאמר "על כל קרבן תקריב מלך".odon המנחה חינוך האם מנחנת הקmach זקופה גם כן למלאך על המזבח, ומසיק שאכן, ללא מלך אין להעלות קרבן זה המזבח.

הרבי זצ"ל היה חזרה הרוכה פעמים על זה שמלאח בא כדי שבעזון הקרבת הקרבן יהיה נוכחים בהקרבנה כל דרגות הביראה דום, צומה, חי וմדבר. ובאייר דהמבדרב הוא האדם המקריב, החיה זה הקרבן, הצומח זה המנחה וההיינון והשמנים, והדומים זה המלאח.

ופסוק זה הוא המקור להלכה לטבול את הלחם במלח, לאחר ששולחן שאוכלים עליו דומה למזבח. ולכן ישנו הוגים להזכיר לשים את המלח על השולחן לפני הטבילה כדי להראות את הדמיון בין המזבח לשולחן.

בליל פסח כשאוכלים את הזויות הראשוניות של המזבח לא מוסיפים מלח כדי שיטעם רק אתطعم המזבח. אבל עדין הטבול במילח בהמשך הסדר מסמל את הרעיון של על כל קרבן תקריב מלך". בליל הסדר או מרים בהגדה יכול המורה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח' אבל לא בכל דבר יש היתר להוסיף ביל שיעור.

הרמב"ם מציין את דברי הגمراה שכאלש המשמרת החדש של הכהנים באה להחליף את המשמרת הקודמת, היו מברכים ברכת כהנים ומיד לאחריו היו אומרים "יהי רצון... שתשרה שכינה אהבה ושלום במשעי ידיכם". שואלים התוספות: האם אומרים את הברכה הזאת עם שם ומלאות או בלי?

כדי להבין את השאלה נקדימים. שמאחר שהברכה נאמרת אחרי ברכת כהנים, היא נחשבת ברכה ריבעית ולכן מסתפקים התוספות האם היא צrica שם ומלאות או שדי בהזורת שם לפניה. אבל בכלל אופן גם אם לא הוסיף שם ומלאות לפי רשי' הכהנים עברו לכארה על "בל תosisף"! וכי לבאר את זה יתכן לומר היא שהאיסור של בל תוסיף שירך רק כשהכהנים מברכים את כל ישראל, ולא כשהם מברכים את אחיהם הכהנים, כי בתורה המזויה של הכהנים היא לברך את ישראל שנאמר "כה תברכו את בני ישראל".

וזהו מוסר השכל עצום דכשאנו מקיימים את מצות סיפור יציאת מצרים בליל הסדר באמירת ההגדה צricsים אנו לכלול את כל הנוכחים ביחד ובפרט הבנים בסיפור יציאת מצרים ושלא יחשוב שرك עליו נאמר 'כאילו הוא' יצא מצרים' שזה לא נאמר רק כשבכהנים מאמין כלל שאי פעם יקלע אליו.

אם כן לפ"ז אפשר לבאר מדוע מוסיפים לברכה את פרשת בעלותך ב"ג ניסן כי המנורה מסמלת את התורה ורצונו הוא שבנוינו יגדלו בתורה ויראה כדוגמת בעלותך את 'הנורות' ויה' רשותה לראות בניים ובני בניים עוסקים בתורה ובמצאות לשמה על ישראל שלום.

ושנזוכה הא שותא לאכול מן הובחים וממן הפסחים
בטהרה אכ"ר.

מדוע מחמירה התורה ומהיבית את החוטא בשגגה להביא קרבן?

הלא ברור לנו, שאליו היה החוטא מודע למעשו, לא היה נכשל בהם. הרי בסך הכל אנו בני אדם שהטעות רובצת לפתחם!

לא מעשה השגגה בפועל הוא הגורם לחובה של הבאת הקרבן, כי אם המסתתר מאחוריו.

המעשים שאנו עושים ללא מושם ולא כוונה, בכוונה, בצוරה הטבעית והספונטנית ביותר, הם הcumulative עמוקים אישיותנו.

התורה מבקשת שבני האדם יהיו בראים ברוחם - עד לרבדים הפנימיים ביותר. על כן היא אינה מותרת בנזקודה זו. היא דורשת מהחוטא בשגגה לעשות מה שהוא בנידון כדי לנתקות גם את סתרי

הלב. אמן המעשה נעשה בשגגה, אך הוא מגלה כי בנפשו שוכן החטא, ובאמצעותו מתבונן האדם בשגגו וידע מה עליו לתוךן.

מעשים רבים, אפילו אלו שנעושו בתום לב, משנים את הוותו של האדם. הם שוחקים את מוסרו ועלולים לדודרו למצב שלא היה מאמין כלל שאי פעם יקלע אליו.

הה

כנית השבת:
ירושלים-ביתר: 17:12
יציאת השבת:
19:26, ר"ת-18:26

הקרבן מקרוב אל ה'

עינוי של הפרץ ירו גיצים: "חוצפה שכזאת! מהרו, קחו את הטנא ולכו לביקתנו, החירמו את כל הבמותיו וריגמו אותו בתופחים אלו!" מישרתי הפרץ הגיעו לביקתנו של האיכר, נטלווה עימם אל הפרץ. כשראוו הפרץ, בערה חמתו: "השליכוו לבור הכללא!" ציווה בחורון אףו. ידים חסונות Achzo באיכר שזעך במחאה: "אדוני הפרץ, זהו יחס של איפה ואיפה, משוא פנים ואפליה! לפני שבוע רמסו פרותינו של פלוני את שדותיך, ותמורת טנא פירות שיחררת את פרותינו ועכשיין, שהבאתי גם אני טנא פירות, מחרים אתה את פרותי ומזכה לרגומני בפירות ולהשליכני אל הבור! איפה הצדקי?" ענה לו הפרץ, הלה בקש סליחה והביא דורון – נתרצתי לו ושיחררתי את פרותינו. אבל אתה, בתקילה פלשו פרוטיר לשדותיך, ואתה נגגת מעשה 'בעל בית', כאילו השדות שלך. לאחר מכן עליית לכאן והנחת על המורבד את סל הפירות, שוב מעשה 'בעל בית...' ובכן, אני אוכיח לך מיהו בעל הבית האמיתי!"

והນשל - הקרבנות הבאים לבטא הכנעה וכיפפות קומה. אםvr ביכים, יעוררו רחמים והתרצאות, יגרמו קרבה ומאור פנים וכיפרו על כל עזונותינו. אולם האדם חושב שהקרבנות נותנים לו היטור לחטא, ועלvr אומר הנביא: "למה לי רוב זביכם, יאמר ה'" (ישעיה א', י"א). אדרבה, הקרבנות עלולים לעורר חרון אף!

בזמננו, התפילות הן במקומות הקרבנות. שעת התפילה צריכה להיות שעת הכנעה, שעה של הכרה בגודלות ה', המזוזין ומקשיב לצקון לחשם של המתפללים אליו באמות, עמוקקי יבם.

ימת שאלת מפורסמת: מאחר שעבודת בית המקדש כיפרה על כל העונות, מדוע איפוא נעשו ישראל בחורון ובגלות, והרי נמלח עונם בהבאת קרבנותיהם?

עננה על שאלה זו בעזה משל: מעשה באיכר שלח את פרותיו לרעות באחו. באו וסיפרו לפרץ שהפרות פלשו לשdotni, והלה הורה להחרימן ולהביבן למכלאותיו. חשבו עינויו של האיכר. הפרות היו אוצרו, כמעט כל רכשו. מה יעשה, כיצד ישיב לעצמו את פרותיו. הלא הפרץ רודן הוא, דברו חוק, ובפני זעמו מי יעמוד?

הLER האיכר שאל בצעת חבריו. אמרו לו: "הרגע! בשבוע שעבר אירע מקרה דומה, פרותיו של פלוני פלשו לשדות הפרץ והחרמו. מה עשה אותו אדם, עלה לטירת הפרץ ודורון בידו, טנא מלא פירות, הפרץ אכן התרצה והשיב לו את הפרות!"

אוור פניו של האיכר. מיהר ונטל טנא ענק, גיש אותו לתפקידים גדולים, נשאו על כתפו ועלה אל הטירה. למשרת שפתח בפניו את הדלת אמר: "דורון לפרץ". הצדוד המשרת והניחו לעbor. הניח האיכר את הטנא על המורבד ויצא מהטירה. שם את פניו אל מצלאות הבקר ודרש את פרותיו. הממונה, שראeo בא מן הטירה, בטוח היה שהסדר שם את עניינו. הוציאו לו את הפרות, והaicר נהג אותן לביקתו שמח וטוב לב.

כעבור שעה קלה ירד הפרץ מחדרו, ופניו קדרו למראה טנא הפירות שב חדר המבו. "מה זה?" שאל.

"פלוני האיכר הניחו כאן, ונטל את פרותיו המוחזרות", ענו לו.

כאייה מס' 5: "לשווו נתבע מזולתנו ליהאמין לנו כל עוד איננו מאמינים לעצמנו"

amarot tehorot

דוד המלך אמר עלvr: "אל תבונני רגלי גואה" (תהלים ל'ו, י"ב) – שורש החטא מען הדעת – בקש התאותה. התורה גורם נוסף לאכילה מען הדעת – בקש התאותה. מסבירה: "וותר האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאזה הוא לעיניים" (בראשית ג', ו'). הקב"ה התיר לאדם ולחווה לאכול מכל עצי הגן, אולם הם לא הסתפקו בכך, אלא ביקשו לטעום מן העץ הנוסף.

כיוון שתפקידן הקרבנות לקרב את האדם אל בוראו ולכפר עליו מכל חטא ואשמה, אסורה התורה להקריב שאור ודבש, שהם סמלי הגואה והתאותה.

הקרבן לא יכפר, אלא אם כן תצטרף אליו מחשבת תשובה כנה. היא רומרות לאדם שעליו לבער מקרבו את הגואה ואת התאותה, ועלvr קר' ירצה קרבנו, והוא יכול לפתח דף חדש ביחסיו עם הקב"ה.

הקרבת הקרבן כוללת התועלות רוחניות גבוהה המתבטאת גם בשיפור מידות הנפש והתקרובות לדרכו של הקב"ה.

נאמר בתורה איסור להקריב על גבי המזבח שאור או דבש: **"כי כל טהויל וכל לבקן לך תקטילו ממנו לך לך לך לך"** (ויקרא ז', י"ה).

השאור והדבש רומנים לשוני השורשים העיקריים של כל החטאים: הגואה וההתאותה. השאור מהחמצץ את העיטה, מסמל את התתנשאות המתנפחת, ואילו הדבש רומז אל היצרים וההתאות שהאדם חומד בלבו. כשהארהיקה התורה את השאור ואת הדבש מן המזבח, היא רומרות לאדם שgam עליו להתרחק מהגואה וההתאותה וכן יוכשרו מעשייו לפני אדון כל.

כשנעמיק חקר בשורשי חטאו של אדם הראשון, נמצא בהם שני מרכבים אלו. המנייע לkr שארם הראשון שלח את ידו לאכול מען הדעת נבע מהעובדת שהוא נתפהה להאמין לנחש שאמר: "ביום אכלכם ממנו והייתם كالוקים" (בראשית ג', ה'). לא די היה לאדם הראשון בkr ש שכן בגין עדן והיה לנזר הבריאה, אלא הוא גם בקש להגבה מרום את קינו.

זכירת יציאת מצרים

בנוסף לכך, הוא גם יכול להפיק תועלת מרובה ומעשית לחיו. הקרבת קרבן פסח וסדר הפסח נעשים בחכורת אנשים גדולה, העיסוק ביציאת מצרים ברבים יוצר התאחדות, עוצמה, הtalcdות ושמחה. התרגשות מרגנית זו מסייעת להפנים את האמונה בשורשים העמוקים ביותר של התודעה האנושית.

עין והتابוננות במקות שבאו על המצריים החוטאים, מנהלים גם יראה עמוקה מהעונש הצפוי לחוטא. מחד, נלמד שגם עליינו לעקו מלבנו את שורשי המרי והעצלות. ומайдך, נקבע על ידי כך את עצמנו באופן מוחלט בין המאמינים. נוסף לכך, החדרה מהעונש מעתקה את העבר לחיים העכשוויים באופן מוחשי, ומרחיקה את החטא מחתאיו.

אמנים אנו עוברים את תהליך הגואלה מחדש רק פעמי אחת בשנה כחויה של מעורבות אישית בגואלה, אולם פעמיים בכל יום אנו מצוים לזכור את יציאת מצרים, ויש ביכולתו של השינוי להטמע רעיונות גדולים בתוככי הנפש. הרגל והופך באדם לטבע שני, ולעתים קרובות אף גדול כוחו של טبع זה מטבעו הראשוני של האדם.

הזהרה לנקודת המוצא מביאה אותנו לעונה, לפתחות, להתעלות ולרצוץ להשתלים לאورو של צו האמת. בזכות יציאת מצרים זכינו להישג רוחני עצום - להיות "עם סגולה" - זכינו ממצב של "אין" נורא, מעבדות איומה ומחוסר ביטחון קיומי.

כאשר אדם זוכה למתחנה כה גדולה - חיים, חירות, תורה, נסים, ארץ ישראל, ביטחון בכורא עולם וגואלה, ובנוסף לכך הכרה בנסיבות תכלית החיים ובנסיבות הבראה, וכל זה בחсад חינם מאות האלוקים - אך טبعו הוא להודות לה' בכלל לו, וכל טוביה מועטת תגרום לשמחה גדולה.

ב מאמר המובא גם בהגדה של פסח: "בכל דור ודור חייב אדם לראות עצמו, כאילו הוא יצא מצרים". על האדם לדמיין לעצמו לצורה מוחשית ביותר שעדיין הוא נמצא בארץ מצרים, בעוד מצוקת העבדות, מלא חרדה לחיו, מושפל ומוכה וכל מחשבותיו להמלט משם בדרך טבעית מתגלות כבלתי מעשיות. מצרים הייתה המדינה החזקה ביותר באותה תקופה, מלך אדר שנעער על בני עמו כל, שלט עליה, ובני עמו היו מוכנים לעשות למען הכל.

העבדות נחוצה הייתה מאי למצרים, שכן כל עבודות החקלאות, הבניון, לציור ולפרט, מוטלות היו על העבדים. מסיבה זו המצרים מוכנים היו לעשות הכל, כדי שהעבדים לא יצאו לחופש. הדבר סגור והקיף את מצרים, ובני ישראל היו מזה כמה דורותעבדים למצרים, והווגלו לעבודות כדבר טבעי. רק נסים גלויים ועצומים שפגעו למצרים ושינו באופן קיצוני ביותר את הבראה, הם שהביאו לגואלה עם ישראל ממש.

במציאות "והגדת לבן" בليل הסדר יש לחוש את חרדת החמים הקשים למצרים, ואת עונג שמחת החירות.

כדי לחזור במחשבותינו אל העבר, علينا להמחיש את מחשבותינו בנסיבות המעידים עליהם. علينا לבטא זאת בנסיבות מעשיות בלילה הסדר: בשירה בזמן סיפור הגואלה, בבדים מיוחדים, בהכנה גדולה לקרה ההג, בנשיאות המוצאות על הכתף ועד. כל אלו מאפשרים את הפנמת האמונה בה' לתוככי הנפש.

וכפי שנאמר בדברי חז"ל: "כל המרבה לטטר ביציאת מצרים הרי זה משובח". באופן זה חודרים הדברים לבבות. כאשר משתלב השכל בתהליך זה ומעורב בו באופן יצירתי, הוא מעניק וודאות ממשית לציפייה הגואלה, והאדם יכול להגיע לידי ריגוש חוויתי סוחף ללא מחסום השכל.

חייב ברכת אילנות לרשים

గרמא, משום שמדובר מצוה שאינה נהוגת בכל זמן מצד עצם המצויה נחשבת מצות עשה שהזמן גרמא, אבל בכורים שמחונכה ואילך לא מבאים מפני שלא מאמצוות פירות על פניה השדה, ואילו היו מצויים עוד על פניה השדה היו הימים בני הבאת בכורים, לא חשיב מצות עשה שהזמן גרמא.

הוא הדין בណון ברכת האילנות, שמעצם מצות ברכת האילנות, היה ראוי לברך בכל זמן, אלא שהטעם שמברכים דוקא ביום ניסן הוא משום שהוא מלבלים האילנות, נמצא אם כן שאין הזמן גורם את הבראה, רק הוא תנאי בבראה, ולכן גם נשים יברכו ברכת האילנות.

היוצא בימי ניסן, וראה אילנות שמצוות פרחים, מברך: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שלא חיסר בעולמו כלל וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להנחות בהם בני אדם". ותיקנו רבותינו ברכה זו, מכיוון שהלבול באילנות הוא דבר שבא מזמן לאופן חדש, שאים רואה עצים יבשים שהפריחם הקב"ה. ואין ברכה זו אלא פעם בשנה ולא יותר. וגם הנשים יברכו ברכת האילנות בחודש ניסן, ואף על פי ששניות פטורות ממצוות עשה שהזמן גרמן, מכל מקום ברכת האילנות יברכו. והטעם הוא, לפי מה שכתב בספר טוריaben (מגילה כ): לעיין מצות הבאת בכורים לבית המקדש, שapk נשים מביאות בכורים לבני המקדש, אף על פי שמחונכה ואילך לא מבאים בכורים, מכל מקום לא חשיב מצות עשה שהזמן

מעשה טהורה

בית החולמים שנבנה עבורי מצוות הרבה

לאחزو בה ממש בכיוון זהה הייתה רק לאפשר לרבי זצ"ל לקיים את המצווה של קידוש לבנה. זיעועכי"א.

הרבי רבי פינחס דוד זצ"ל היה גור באיזור בובוטון שקראו לוזה דורום העיר, בשנות תר"ץ עד לתרכ"ח התחליו האיזור להתדרדר מיהודיים שעזבו לאיזוריים אחרים וגם אז היה משਬאר עולמי בגלל המיתון אי אפשר למכור המבנה הישן וגם ההכנסות היו נזומות, הנכס היחיד שהיה לרבי הזקן זצ"ל היה המבנה שבו היה גור.

בתוך המבנה היה כל ההצהרים שצרכיהם לקיים חצר חסידי. כגון בית מדרש, מקווה, וכו', וגם היה במרתף תנור לאפות מצות. הרבי הזקן זצ"ל היה יוצא לבדוק החטאים שהביאו הביתה, היה כותש אותם, והיה אופחה מצות לא רק ערבי פסח, אלא גם כמה שבועות לפני פסח, שייהי מספיק מצות עבור כל האורחים.

לרבי הזקן זצ"ל היה משתמש שקראו לו ר' לייבל זינגר ע"ה. הוא היה איש פשט אבל מסור מואוד. כמהليلות לפני פסח, שמע הרבי הזקן זצ"ל איך שר' לייבל דזפק על הדלת באמצעות הלילה כאשר הכל חשוך, והוא יצא לשאול מה קרה. ור' לייבל סיפר לרבי שהוא ירד למרתף לקחת דברים, והריך שהתחילה שריפה בסביבות התנור של מצות. ר' לייבל אמר שהוא לא התקשר למכבאי אשר משומש שהוא בין שישי הזרמנויות נדירה להרוויח כסף, כי על המבנה היה ביטוח שהיה מספיק לרכוש מבנה חדש באיזור חדש.

הרבי הזקן זצ"ל התעקש ואמר להביא מיד מים לכבות שריפה ובאמת למרות שהיה לו קושי לראות, ירד הרבי הזקן זצ"ל למרתף אך צוה לא להתקשר למכבאי אש, היות שפחד שהם ישפיצו מים לכל הרוחות וכל הקמה שעמל רבות לטחון לפסח יחמיין, וככאו שניהם את השריפה.

ערבי פסח אף מוצות וככל שנעה הגיע אחד מגאנני חשוב העיר בובוטון, הרב פרידרמן זצ"ל קיבל כמה מוצות בערב פסח מהרבי הזקן זצ"ל עבורי ליל הסדר. כשהוא שמע על הסיפור והחתנהות של הרבי הזקן זצ"ל הוא הרים אחד מהמצות שלא היו דקוטן כמו של היום היו עבים וקשה מאד, ואמר להרבי זקן זצ"ל שככל מצה שוה עשרה אלף דולר. בשל המאמץ והמסירות נפש ממש לאפותם.

ב כפר אחד סמוך לעיירה מז"בוז עירתו של הבעש"ט זי"ע בפזים של חדר הניטהוח שם עשו לו ניתוח מעקבים באמצעות הניטהוח עבר הרבי גם שיתוק קטן. כשהתעורר הרבי בחדר ההתואששות מיד למרות הכל בקש שיקראו לו את המגילה. כשהרבי שליט"א שמע על הניטהוח הוא טס מיד לבובוטון והגיע לבית חולים ונשאר שם במשך תקופה מסוימת.

הרבי זצ"ל עדין היה מאושפז בבית החולמים בחודש ניסן והוא שאל את הרבי שליט"א יבדח"ט אם אפשר כבר לעשות קידוש לבנה. הרבי שליט"א ענה שעדיין לא עברו ז' שלימדים מהמולד כמנהגינו וצריך עדין להמתין. בט' ניסן היה אפשר לעשות קידוש לבנה, והרבי שליט"א ייחד עם אחינו הרב פינחס דוד פרנקל שליט"א הגיעו לבית החולמים בסביבות השעה 21:30 בערב.

בדרכם שוחחו ביניהם האם תהיה בכלל אפשרות לablish את הלבנה בתוך החדר של הרבי זצ"ל משום שעיל יד החלון היה ארון בגדים בניו בתוך הקיר וכנראה שלא יוכל לראות הלבנה. בנוסף לכך היה מדובר בלבנה לרבי זצ"ל לעמוד בלי תמייה ובגלל המרחק מהחלון והקשיי לראות הוא לא יוכל לראות את הלבנה.

כשהם יצאו מהמעלית הם שמחו מאד לראות שעיל יד המעלית היו חלונות גדולים עם ידית כדי לאחزو בה, ומשם ראו ממש את הלבנה ואיפלו לא היה צורך להכנס לחדר של חוליה אחר כדי לעשות קידוש לבנה. כשהגיעו לחדרו של הרבי זצ"ל, אנשי הצוות לא רצוי להשרות לרבי לצאת מן החדר, בטענה שכבר בשעה 21:00 כל החולמים הולכים לישון.

הסביר להם הרבי שליט"א שזו מצווה עוברת שאפשר לקיימה בזמן אחר ושיאפשרו לו לצאת. הוצאות הסכימים להוציא את הרבי זצ"ל לפרוזדור. למרות שהעמידו אותו על יד החלון לא היה יכול לראות את הלבנה. עזרו שנייהם לרבי זצ"ל לעמוד על רגליו והוא החזק במוות ושם כשראה את הלבנה, ואמר ברכו, ואת כל סדר קידוש לבנה, ואחר כך ישב חזרה בכסא, ועשו שלשתם ריקוד במקום.

המוסר השכל שלכוארה אפשר ללמוד מפה הוא שיכול להיות שכל התקן של הבית cholim עם החלון הגדל והידית

קמחא דפסחא

כמיד' שנה נתן להעברו לגבאי הצדקה
וכן לאדמו"ר שליט"א

מעות חיים

עבורי קמחא דפסחא

אשר יחולקו לאבירים תלמידי חכמים
לקראת חג הפסח הבעל"ט

מים שלנו - אפיית מצות

**לכל החפצים להצטרוף
לשאיית מים שלנו ולאפיית מצות
חברה ביחד עם אדמו"ר שליט"א**

ניתן להרשם אצל הוב' יצחק ברוס 6514881
הסעות "יצאו מביהם" ד' בוסטון בהר-נוּב וגניבתו.